

Панночко з блакитними очима,  
панночко з блакитними сльозами,  
як мені хотілося навчитись  
бути з вами і не бути з вами.

Як мені хотілося, повірте,  
на вітрах проворно пелехатих  
і вдихати вас, немов повітря,  
і, немов повітря, видихати.

Але ви — не ви. Як у люстерці,  
роздвоїлись викриво й лукаво.  
Ви одна спинилися під серцем,  
інша ви пішли собі небавом.

І тепер в неходжену завію,  
охопивши голову руками,  
я один голублю власну мрію,  
інший я зорію вслід за вами.

Роздвоїло. Стерпло. Загірчило.  
Келих ночі. Крапелька отрути.  
Панночко з блакитними очима,  
з вами чи не з вами. Чи... не бути?